

Forslagsstillernes Overbevisning, at Forholdene paa dette Omraade ere uholdbare, ligesom jo ogsaa den ærede Indenrigsminister forleden Dag udtalte sig i samme Retning. Men vi have ment, at den bedste Vej at gaa vilde være Voldgiftsvejen, den Vej, man ogsaa i andre Lande, som ere meget vidt fremme paa dette Omraade, f. Eks. Tyskland og Østerrig, tilstræber at komme frem ad. Der har ogsaa her i Tinget været talt om to andre Veje, man kunde gaa. Der har været nævnt den Vej, at Indenrigsministeren skulde fastsætte bestemte Takster for Sygekassearbejde, og der har været nævnt en anden Vej: at man skulde gaa til Ansættelse af et meget stort Antal offentlige Kredslæger Landet over. Forslagsstillerne have imidlertid været af den Overbevisning, at af de foreslaaede Veje er Voldgiftsvejen ikke blot den lempeligste, men ogsaa den, som vil vise sig at være den for alle Parter bedste, og det er vort Haab, at man saavel i Sygekassernes som i Lægernes Lejr maa naa til den samme Opfattelse. Vi ere selvfølgelig ganske klare over, at der maa gives Indenrigsministeren en betydelig Magt til gennem en virkelig effektiv Dispensationsmyndighed at kunne optræde med fornøden Vægt overfor den Part, som muligvis maatte nægte at bøje sig for Voldgiftens eller Opmandens Kendelse. Men vi have ikke fundet Anledning til at udforme dette nøjere. Vi have været af den Opfattelse, at denne Sag bedst kan ordnes ved en Forhandling mellem Udvalget og Ministeren.

Det er, som sagt, det Punkt, vi anse for det væsentligste i vore Ændringer, saa væsentligt, at det alene med Rette kan begrunde en Lovgivning paa dette Omraade. Men det er kun naturligt, at vi have benyttet Lejligheden til samtidig at søge ændret visse Mangler, som det praktiske Liv har aabenbaret, i den i øvrigt fortræffelige Lov. Vi have f. Eks. foreslaaet, at 2det Stykke af § 6 ændres saaledes, at Aldersgrænsen forandres fra som nu at være 15 til fremtidig at være 14 Aar. 14 Aar er jo ude paa Landet den almindelige Konfirmationsalder, den Alder, hvor Børnene som Regel komme ud at tjene, og det er derfor heldigt, forekommer det os, at give Sygekasserne lovlig Ret til at affatte deres Vedtægter saaledes, at de unge allerede i denne Alder samtidig med, at de træde ud i Livet paa egen Haand, ogsaa kunne blive selvstændige Medlemmer af Kasserne.

Endvidere have vi foreslaaet, at den Bestemmelse, at Børn under Aldersgræn-

sen, altsaa efter vort Forslag Børn under 14 Aar, kun have Ret til Lægehjælp og Sygehusophold, „for saa vidt de ere hjemme“, ændres saaledes, at Ordene: „for saa vidt de ere hjemme“, udgaa overalt i Loven. Det er jo ikke mindst i de fattige Hjem paa Landet ret almindeligt, at Børn komme ud at tjene i en Alder fra 10 til 12 Aar, og med den nuværende Affattelse af Loven kan et saadant Barn, selv om hans (eller hendes) Forældre ere Sygekassemedlemmer, ved sin Sygdom paabyrde Familien ganske uoverkommelige Udgifter til Lægehjælp eller Sygehusophold. Vi anse det for en Uretfærdighed, som bør rettes.

Som en Ændring til § 20 have vi foreslaaet en Bestemmelse om, at Plejebørn skulle kunne opnaa samme Rettigheder som Medlemmernes egne Børn mod Betaling af et Kontingent, som ikke maa overstige Halvdelen af Medlemsbidraget. Vi tillade os at tro, at der ogsaa her er Tale om en Ændring, som Erfaringen har gjort ønskelig.

Endelig have vi foreslaaet, at § 21 ændres saaledes, at der kommer til at staa, at i Barseltilfælde skal der ydes fri Lægehjælp, naar Lægen tilkaldes efter Jordemoderens Forlangende. Vi have den Opfattelse, at det er meningsløst at sikre Fattigfolk mod forholdsvis smaa Udgifter og samtidig lade det være saaledes, at den fattige Mand kan blive tvungen til til Trods for, at han staar som Medlem af en Sygekasse, at betale det forholdsvis betydelige Honorar, som det andrager, saafremt han i Barseltilfælde faar Brug for Lægehjælp. Der er saa meget mere Grund til at sikre Familien i dette Tilfælde, som Fødsel og Barselleje selv under normale Forhold ville medføre betydelige økonomiske Byrder for et fattigt Hjem.

Saa have vi endvidere foreslaaet, at der i § 22 indsættes et nyt Stykke, som siger, at Sygekassens Forpligtelse til at yde Medlemmernes Børn fri Sygebehandling, skal indskrænkes til samme Maximum, nemlig 60 Uger i tre paa hinanden følgende Regnskabsaar, som allerede nu gælder for de voksne. Den nugældende Bestemmelse er den, at Børn have en aldeles ubegrænset Ret i saa Henseende, hvad der utvivlsomt i mange Tilfælde har forvoldt Sygekasserne aldeles uoverkommelige Udgifter. Jeg tror, det vil føles af Sygekasserne som en betydelig praktisk Lettelse, at Børn her komme paa lige Fod med de voksne. Og skulde der saa blive Tale om, at man eventuelt begik Uret imod Børnene, vil jeg henstille til den højtærede